कारेणोदाहृतम्। "ओषधीभ्यस्त्वौषधीर्जिन्वति। वर्हिषि लेपं निमृज्येति। प्राचीनाविती स्वधा पितृभ्यः पितॄन् जिन्वेति। दक्षिणेन वेदिभूम्यां लेपं निमृज्येति च"। तेनोभयेनौषधीनां पितॄणाञ्च प्रीतिः। ब्राह्मणप्राशनेन गर्भाणां तृप्तिः यस्मादेवं तस्माद्गर्भाश्च तच्चभोजनमन्तरेणैव वर्द्धन्ति। प्राशनव्यतिरिक्तं यच्छेषलक्षणं तेन मनुष्याणां प्रीतिः। प्राशनं भक्षणञ्च सूत्रकारो पृथगेव दर्शयति। पूषासीतिलेपं प्राश्नात्यशब्दं कुर्व्वन्नतिहाय यत्तोप आचम्यैवं पुनः प्राश्याचम्य वर्हिषोपयम्योदङ्ङावर्त्योन्मृज्य गर्भेभ्यस्त्वेति उदग्दण्डया प्राग्दण्डया वा स्रुचाऽऽचामतीति वा। अत्र यत्प्राशनं तत्पूर्व्वमेव द्विः प्राश्नातीतिवाक्येन विहितं यत्वाचामत्युक्तं लक्षणम्॥

तदिदं विधत्ते। "उदङ् पर्य्यावृत्त्याचामति[७]॥ आत्मनो गोपीथाय। निर्णेनेक्ति शुद्ध्यै" इति। यदुक्तं सूत्रकारेण। "आहवनीये स्रुचं प्रताप्य हस्तोऽवधेयः। हस्तो वा प्रताप्य स्रुच्यवधेयः। तयोरुद्देशनं दिशति। सप्तर्षिभ्यस्त्वा सप्तर्षीञ्जिन्वेतीति॥

तदेतं निष्टपनमुद्देशनं च क्रमेण विधत्ते। "निष्टपति स्वर्गाकृत्यै। उद्दिशति। सप्तर्षीनेव प्रीणाति। दक्षिणा पर्य्यावर्त्तते। स्वमेव वीर्य्यमनुपर्य्यावर्त्तते। तस्माद्दक्षिणोर्ध आत्मनो वीर्य्यवत्तरः। अथो आदित्यस्यैवावृतमनुपर्य्यावर्त्तते" इति। निष्टपति नितरां तपनं स्वर्गाकृत्यै स्वर्गप्राप्त्यै भवति। योयमुदङ्मुखः सप्तर्षीणामुद्देशं कृतवान् सोयं वा वामभागे पर्य्यावृत्तिर्न कुर्य्यात्। किन्तु दक्षिणभागमुद्दिश्य पर्य्यावृत्तिं कुर्य्यात्। तथा